

OKOLJSKA GROZLJIVKA

Budilka je zvonila, skoraj zaman, ker sem strmela v črnino že zadnje pol ure. Vsako jutro je bila dilema, če je vredno vstati še en dan, pa je bila budilka na srečo dovolj zoprna. Vstala sem, moja zoprna avtomatska budilka je nehala in okna so počasi odmikala črnino in pokazala zunanji svet. Na srednjem oknu je napisalo: 4. 5. 2067. Čeprav je bilo noter solidnih 26 stopinj, je pod današnjim datumom pisalo 36 stopinj. Še dobro, da so bila vsa okna dobro zaprta, ker je danes žuželk letelo pred hišo več kot zadnje pol leta. Naše zastekljeno drevo pred hišo je kljub vsem negovanju bilo ožrto in kar prosilo po zraku. Samo, med ožgano travo.

Starši so že delali in sprehodila sem se po hodniku, da sem šla zopet mimo vseh pejzažev pokrajine, ki je nekoč bila. Zasnježena, zelena, pomladna, jesenska. Ne pogrešam je, ker se je ne spomnim. Mogla sem pohiteti, si obula čevlje, nadela očala in masko. Na srečo so naše pločevinke s kisikom bile napolnjene. Sedla sem v avto, ki me je peljal v šolo. Bil je ponedeljek, kar pomeni, da bomo vsi pred vstopom znova testirani. Spet nov virus. In kot da ni bilo že dovolj vsega, smo pri zgodovini zapadli v temo o politiki začetka 21. stoletja. Še en dan, da bom vkorakala domov jezna na vse. Noben nič kriv, vsi krivi. Tako pravijo.

Populacija ljudi je upadla za 45 % zadnjih 20 let. Spet smo na isti številki kot leta 2027. Tsunami, suše, virusi, lakota, poplave, uničena sožitja in sistemi. Energije nam ne manjka, sonce po vsem svetu dobesedno ubija. Energije ne potrebujemo več. Poletna deževnica je vse kar pijemo in najboljša hrana je sveža zelenjava iz laboratorija. Ne jemo tega kar hočemo, jemo to, kar dobimo. Vse je suho, tečno in najlažje se užije razne kapsule. Meso? Le še najprestižnejši konci ga uspejo dobiti, kupiti in vzrediti. Edino meso so razne žuželke. Promet deluje vrhunsko, kamorkoli lahko prideš, ampak noben noče stakniti ali prenašati bolezni. Vsi lepi kraji so straženi z vseh strani, v suhe, vroče kraje pa nobeden ne hodi. Vroče države, kontinente celo. Lepi kraji, včasih najbolj prestižni pa danes propadajo. Nekatera je odneslo morje s sabo, druga so osušena, nekatera celo podrta. Podrta so bila tudi mnoga drevesa, najprej zaradi industrije, zdaj pa gorijo.

Svet je na obnovljivih virih. Drugih tako ali tako ni več veliko. Sajenje dreves nima smisla, ker je vreme preveč nepredvidljivo. Kot je bilo za večino živali. Veliki sesalci obstajajo še v živalskih vrtovih, če so imeli srečo. Morje je postalo kompost za vse mrtve živali in rastline. Ostale so le še živali, ki skoraj ne živijo. Svet razpada, suši se in gnije. Kar nebo zgorelo, bo postalo del mikroorganizmov v slani vodi.

Nenadom sem se odmaknila od globokih, grdih misli in tudi preslišala vse nepotrebne informacije o ljudeh, ki niso verjeli v prihodnost, v današnjo resničnost. Pravijo, da se zgodovina rada ponavlja. In mi sedimo, da bi kdove kaj izboljšali, ker ne znamo. Danes se pa ne borimo več s sabo, borimo se z naravo.

Iz šole sem stopala počasi in s sklonjeno glavo. Sedla sem v avto in počasi se je oblačilo. Začelo bo grmeti, pokati, ceste bodo prazne in ljudje se bodo zamotili. Sprehodila sem se skozi temni hodnik, mimo pejzažev. Vsake toliko časa se je slišal glasen trk v okno, ker je veter odpiral stare strehe. Razpada vse živo, kar smo ustvarili in kar ne. Noben ni nič kriv in vsi smo krivi.

Julija Petrovčič, 3.a